

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συन्दρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλαςπεργ καὶ "Ἐστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΘΝΕΙΑ
ΠΡΟΠΑΡΡΟΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστοτε-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά.—
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἡμερολόγιον; — Αἱ χελιδόνες φέρουν εὐτυχίαν (ὑπὸ δος
Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Ζῶσαι μυρολιθοῖοι. — Μοναχὴ αἰοῖδος (ὑπὸ κ. Λευ-
κῆς Δάτσιο). — Γονεῖς καὶ διδασκαλία (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου) — Ἐλ-
ληνίς καλλιτέχνης ἐν τῷ Salon τῶν Παρισίων. — Καλλιτεχνία καὶ Θέατρον. —
Ποικίλα. — Ἀλληγογραφία. — Ἐπιφυλλίς.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ;

Τὸ «γνώθι σαυτὸν» εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ βᾶσις καὶ ἡ κρη-
πίς τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ θὰ ἦτο θαυμάσιον πρᾶγμα,
ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐξφικεῖτο εἰς τὴν κατ' ἰδίαν μελέτην τῶν κα-
θημερινῶν ἀποφάσεων, ἐντυπώσεων καὶ σκέψεων του.

Ἐπεὶ πάντα ἄλλον ἢ γυνή, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀδικουμένη
καὶ ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς διαθέσεως τοῦ ἀνδρὸς ἐξαρτῶσα
τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πιεζομένη καὶ ἀναγκα-
ζομένη νὰ ὑποτάσῃ τὰς ἰδίας ὁρμάς, τὴν ἰδίαν θέλησιν, τὰς
ἰδίας πράξεις εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἄλλων, ὑπερ πάντα ἄλλον,
λέγομεν, ἢ γυνή ἔχει ἀνάγκην νὰ ρίπτῃ καθ' ἐκάστην ἐπὶ τοῦ
χάρτου τὰς ἰδίας ἐντυπώσεις, τὰς ἰδίας σκέψεις, ἀνακουφιζο-
μένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς ἐκμυστηρέσεως ταύτης τῆς θλί-
ψεως ἢ χαρᾶς τῆς, καὶ ἀποβαίνουσα οὕτω μετὰ πάροδον χρό-
νου αὐτὴ καὶ μόνη ἀμερόληπτος καὶ δίκαιος τοῦ παρελθόντος
τῆς κριτής.

Εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μας τὸν ἀπαθῆ ἀλλὰ καὶ βωδὸν τοῦτον
φίλον δυνάμεθα νὰ ἀνοίξωμεν ἀφόβως τὴν καρδίαν μας, νὰ
ἐκχύσωμεν τὸν χεῖμαρρον τῶν κατακλυζόντων τὴν ψυχὴν μας
αἰσθημάτων, νὰ ὁμολογήσωμεν τὰ ἐλαττώματά μας, νὰ ἀνα-
γνωρίσωμεν τὰς ἀδυναμίας μας. Πρὸ αὐτοῦ καὶ μόνου καταρ-
ρίπτομεν ἀφόβως τὸ πυκνὸν προσωπεῖον, ὅπερ ὁ ἐγωϊσμός, ἢ
ὑπερηφάνεια, ἢ ἀξιοπρέπεια ὁ φόβος, καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου
θέτουσι ἐπὶ τοῦ προσώπου μας ἐν τοῖς δράμασι καὶ ταῖς κω-
μωδίαις τῆς ζωῆς. Εἰς αὐτὸ ἀνευθριάστως ὁμολογοῦμεν ὅ,τι
θὰ ἠρνούμεθα εἰς τὴν προσφιλεστέραν τῶν φίλων μας, εἰς τὴν

μητέρα μας αὐτήν. Ἀποβαίνει οὕτω τὸ ἡμερολόγιον πιστὸν
καὶ ἀληθές τῆς ψυχῆς μας κάτοπτρον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὄμως
δὲν ἐξαφανίζεται ποτε ὅ,τι ἀπκξ ἀπετυπώθη. Ἀποβαίνει
οὕτω τὸ μόνον ἀσφαλές μέσον, δι' οὗ γινώσκωμεν ἑαυτὰς, ἀν-
τλοῦσαι συνεχῶς ἐκ τοῦ παρελθόντος μαθήματα διὰ τὸ μέλλον.

Ἄλλ' ἵνα τὸ ἡμερολόγιον ἐκπληροῖ τὸν σκοπὸν καὶ προορι-
σμὸν του ὀφείλομεν νὰ τὸ γράφωμεν δι' ἡμᾶς καὶ μόνας καὶ
ὄχι διὰ τὸν κόσμον, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς πρὸς αὐτό.
Δυστυχῶς ὑπάρχουσι στιγμαὶ, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται ἀληθῆς ἥρω-
ισμός, ὅπως ἡ χεῖρ γράψῃ ὅ,τι ἡ καρδία ὁμολογεῖ καὶ δειλῶς
ὑπαγορεύει. Ἄλλως τε καὶ ὁ φόβος ὅτι τὸ ἡμερολόγιόν μας
ἐνδεχόμενον νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἀσεβῆ δευτέρου βλέμματα μᾶς κρα-
τεῖ τὴν χεῖρα, ἥτις ὁρμάται νὰ ἀπεικονίσῃ τὴν πιστὴν τῆς
καρδίας μας κατάστασιν, με ὅλα τὰ ἔλκη καὶ τὰς ἐν αὐτῇ
χαινούσας αἱματηρὰς πληγὰς, με ὅλα τὰ ἐκ τῆς καταστάσεως
αὐτῆς ἀπορρέοντα ποικίλα καὶ ἀντικρούμενα συνεχῶς αἰ-
σθήματα.

Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συμβαίνει
ὥστε ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς νὰ βαίνωσιν ἐπὶ ὄλως ἀντιθέτων
ὁδῶν, χωρὶς οὐδέτερος τῶν δύο τούτων μεγάλων παραγόντων
τοῦ ἠθικοῦ ἡμῶν βίου νὰ δύναται ἢ νὰ θέλῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ
τὸ δίκαιον τοῦ ἑτέρου καὶ ὑποταχθῇ εἰς αὐτό. Ἐπὶ τοῦ χάρ-
του τότε ἐκτελεῖται ἀληθῆς ἀγὼν τῶν ψυχικῶν καὶ διανοητι-
κῶν ἡμῶν δυνάμεων. Ὁ νοῦς ἀρξεται εἰς τὴν καρδίαν τὸ δι-
καίωμα τοῦ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν βωμόν τῆς ὀλοκαύτωμα ὅ,τι
αὐτὸς θεωρεῖ ὡς ἀποκλειστικὸν καὶ ἀναφαίρετον κτήμα του:
τὸ ἐν πᾶσι μεμετρημένον καὶ λογικόν, τὸ μαθηματικῶς ἀπα-
ράβατον τῶν κεκανονισμένων ὑπὸ τῶν νόμων, οὗς ἀνθρωπίνη
σοφία ἢ καὶ ἀνθρώπινοι μωροὶ καθιέρωσαν, τῆς ἐθιμοτυπίας,
τῶν παραδόσεων καὶ προλήψεων, αἰτινες ἀποβαίνουσιν ἐν τῷ
βίῳ ὁ κυριώτατος γνώμων δι' οὗ καταμετρεῖται ἢ παρὰ τοῦ
κόσμου ἀπονεμομένη ἡμῖν ὑπόληψις καὶ τιμὴ. Ἄλλ' ἡ καρδία
ἐξάνιστάται κατὰ τῆς τυραννικῆς ταύτης κυριαρχίας. Ἡ καρ-

διά αντίτασσει τὰ ἐκ τῆς θείας καταγωγῆς τῆς ἀπορρέοντα δικαιώματά της, προτιμᾷ δὲ συνεχῶς νὰ κατασχίσῃ εἰς τεμάχια, νὰ ἀποσπασθῇ τοῦ στήθους μας, νὰ παύσῃ ζῶσα μᾶλλον ἢ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν ἐγωιστὴν καὶ τύραννον νοῦν.

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις σπανίως τὸ ἡμερολόγιον δέχεται εἰλικρινῆ καὶ πλήρη τὴν ἐξομολόγησίν μας, σπανίως ἀντικατοπτρίζει πιστὴν τὴν εἰκόνα τῆς διττῆς, οὕτως εἰπεῖν, ταύτης ὑποστάσεώς μας. Ἀλλὰ καὶ πᾶσα σκέψις ἡμῖν εὐγενῆς καὶ ἀβρόν, συμπάθεια ἀυθόρητος, τέλος αἱ μυρία ἐκείναι εὐγενεῖς αἰσθηματικαὶ τῆς ψυχῆς δονήσεις, ἃς ἡ θεὰ τῆς χαρᾶς, τοῦ πόνου, τῆς ἀρετῆς, τῆς κακίας, τοῦ γενναίου ἐνθουσιασμοῦ ἢ τῆς ποταπῆς χυδαιότητος ἐμποιοῦσιν ἐν αὐτῇ, σπανίως ἀπεικονίζονται ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὑπὸ τοῦ δικαίου ἐνδοιασμοῦ, ὅτι παρὰ τρίτου ψυχροῦ, ἀδιαφόρου, μὲ ἀμβλεῖαν τὴν ἀντίληψιν, μὲ χαλύβδινον στῆθος, μὲ λιθίνην καρδίαν, τὰ συναισθήματα ταῦτα θὰ χλευασθῶσι, θὰ δηλητηριασθῶσι διὰ τῆς ψυχρᾶς τοῦ σαρκασμοῦ καὶ τῆς εἰρωνείας πνοῆς.

Ὅταν δὲ ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς γυναίκος λείψῃ ἀκριβῶς τὸ λεπτεπίλεπτον τοῦτο ἄρωμα τῆς γλυκείας ἀβρότητας τῶν αἰσθημάτων, ὅταν ἡ εἰλικρινεῖα ἀντικαθίσταται ὑπὸ τῆς ἀμειλίχτου λογικῆς, ὅταν τὸ «τί θὰ εἴπωσιν οἱ ἄλλοι», κρατεῖ ἢ ὠθῇ τὴν χεῖρά μας ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου μας, τότε ματαιοῦνται ἐντελῶς ὁ προορισμὸς αὐτοῦ καὶ μεταβάλλεται καὶ τοῦτο εἰς ἕνα ἐπὶ πλέον ἀψευδῆ μάρτυρα τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς ἡμῶν εἰς ἀπατηλὰς τινὰς τοῦ βίου συνθήκας, ἃς ἐξφικεῖσθαι νὰ θέτωμεν ὑπεράνω τῶν εὐγενεστέρων αἰσθημάτων καὶ τῶν ὠραιότερων τῆς ψυχῆς μας ἐκδηλώσεων.

Ὡς πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἐὰν αἱ νεάνιδες πρέπει νὰ ἐξοικειωθῶνται ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας εἰς τήρησιν ἡμερολογίου, ἀπαντῶμεν ὅχι. Ἡ νεαρὰ ἡλικία ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν, — καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τῆς — νὰ μὴν ἐννοῇ οὔτε τί θέλει, οὔτε διατί θέλει τι. Ἡ εὐτυχὴς αὕτη τοῦ βίου περίοδος εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀμέριμος, οὐδεὶς δ' ὑπάρχει λόγος νὰ ἀραιρῆται τὸ μέγα τοῦτο προνόμιον αὐτῆς, διὰ τῆς ἀνιχνεύσεως καὶ μελέτης τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας, δι' ἧς προσκαλεῖται ἀπότομος καὶ πρόωρος ἐξέγερσις τῆς φυσικῆς διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ὑπερευαισθησίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἧτις δύναται σοβαροτάτως νὰ ἐπάγεται συνεπίεσις διὰ τὸν βίον ὀλόκληρον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης.

Αἱ Χελιδόνες Φερούσιν Εὐτυχίαν

Ὅτε ἤμην παιδίον, ἰστάμην πολλάκις, πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὸ σχολεῖον, πρὸ τῆς ὠραίας οἰκίας τοῦ κ. Βλεριότ.

Ἐκεῖ, ὄρθιος ἢ καθήμενος ἐπὶ μεγάλου λευκοῦ λίθου ἡλιαριστούμην μεγαλῶς νὰ παρατηρῶ τὰς χελιδόνας ἀπασχολημένας νὰ κτιζῶσι τὰς ἐκ πηλοῦ μικρὰς κατοικίας των εἰς τὰς ὑψηλοτέρας γωνίας τοῦ φεγγίτου τοῦ ὑπερώου. Τὰς ἐβλεπον κατερχομένας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὡς βελος, πληρούσας τὸ ῥάμφος των ἐκ πηλοῦ, κατόπιν δὲ ἀνερχομένας μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος εἰς τὴν οἰκοδομὴν των, καὶ προσκολλώσας αὐτὸν τεχνικώτατα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Τὰ πτηνὰ ταῦτα μοὶ ἐφαίνοντο ὅχι μόνον φίλεργα, ἀλλὰ καὶ πολὺ φιλόφρονα πρὸς ἄλληλα. Παρατήρησα πολλάκις ὅτι αἱ χελιδόνες αἱ περατώσασα τὴν ἰδικὴν των φωλεάν, δὲν ἐδί-

σταζον νὰ βοηθήσωσι τὰς γειτονίσσας των, ὅπως ἀποπερατώσωσι καὶ αὐταὶ τὰς ἰδικὰς των.

Ἡ οἰκία τοῦ κ. Βλεριότ μοὶ ἐφαίνετο ἐξαιρετικῶς. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον περισσότερον ἀπεθαύμαζον ἦτο ὁ μέγιστος αὐτῆς κήπος ὁ περιπεφραγμένος δι' ὑψηλοῦ τοίχου, καὶ πλήρης δένδρων ὑψηλῶν.

Ὁ κ. Βλεριότ ἐνομιζετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὡς ἐκατομμυριούχος. Ἦτο ἄνθρωπος ὑπερήφανος, σκαϊός, καὶ φιλάργυρος. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἠννοήθη μεγαλῶς ὑπὸ τῆς τύχης. Τέσσαρες ἀδελφοὶ τοῦ πατρὸς του ἀπέθανον ἄγαμοι. Πέντε ἄνθρωποι, δέκα βραχίονες, κατέστησαν αὐτὸν ἄστον ἀπὸ χωρικόν.

Ὁ κ. Βλεριότ ἀπέκτησεν ἕνα μόνον υἱόν. Ἀπὸ μικρὸν εἰσήγαγεν αὐτὸν ἐσωτερικόν εἰς λύκειόν τι τῶν Παρισίων, καὶ ἀνέμενε μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν δίπλωμα τι τοῦ Πανεπιστημίου ἤθελε περιβάλλει τ' ὄνομά του διὰ νέας αἰγλῆς.

Ἡμέραν τινα ἐπῆλθεν εἰς τὸν κ. Βλεριότ ἡ ἰδέα νὰ ἐπισκευάσῃ τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας του.

— Θὰ κρημνίσῃτε πάντα ταῦτα, εἶπεν εἰς τοὺς ἐργάτας, ἐννοῶν τὰς φωλεὰς τῶν χελιδόνων. Ἴσως παύσω πλέον, προσέθηκε νὰ ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τ' ἀηδῆ ταῦτα πτηνὰ.

Ἐξερχόμενος μετ' ὀλίγον τοῦ σχολείου εἶδον σπριζομένας ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς οἰκίας τοῦ κ. Βλεριότ κλίμακας ὑψηλάς, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἐργάτας φέροντας μακρὰ κοντάρια· κάτωθεν δέ, ἐπὶ τῆς γῆς φύρδην μύρδην τὰ συντρίμματα τῆς πόλεως τῶν χελιδόνων. Ὁ ἄνεμος ἤρπαξε τὰ πτερὰ καὶ πτίλα καὶ ἔφερον αὐτὰ μακρὰν. Δάκρυα χονδρὰ ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμούς μου. Οἱ μικροὶ οὗτοι ἐκ χώματος σωροί, ἦσαν μίαν ἀπὸ τὰς παιδικὰς τέρψεις μου... καὶ μοὶ τὴν ἀφῆρουν...

Εὐτυχῶς ἦτο τέλος Αὐγούστου. Οἱ τελευταῖοι νεοσοὶ εἶχον πετάξῃ καὶ αἱ φωλεαὶ ἦσαν κεναί. Αἱ χελιδόνες αἱ ἐλθοῦσαι τὸ ἐσπέρας ἐκ τῆς βοσκῆς ἐκοιμήθησαν, ὡς καὶ προηγουμένως εἶχον πολλάκις πράξει, ἐπὶ τοῦ κλώνου δένδρου μιᾶς γειτονικῆς οἰκίας.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος αἱ χελιδόνες ἐπανῆλθον τὴν συνήθη ἐποχὴν. Μὴ εὐροῦσαι πλέον τὰς φωλεὰς των, τὰς κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη μετὰ τήσεως φροντίδος καὶ κόπων κατασκευασθείσας, ἐνόησα ἐκ τῶν φωνῶν των, ὅτι ἐφάνησαν κάπως δυσαρεστηθεῖσαι. Δὲν ὤκνησαν ἐν τούτοις, ἀλλ' ἐσπευσαν ὅπως κατασκευάσωσι τοιαύτας ἄλλοι, προτιμῆσασαί σιτοβολῶνας καὶ στέγας καλυβῶν ἀχυροσκεπῶν, τῆς λαμπρᾶς οἰκίας τοῦ κ. Βλεριότ.

Ἐν τούτοις πρωῖαν τινα εἶδον ἐπὶ τῆς στέγης αὐτῆς ζεύγος χελιδόνων, καὶ ἐκ τῶν κινήσεών [των ἐνόησα, ὅτι ἠτοιμάζοντο νὰ κτίσωσι τὴν φωλεάν των ἐπ' αὐτῆς. Εὐρον τοῦτο πολὺ τολμηρὸν.

Καθὼς ἐφαίνοντο τὰ πτωχὰ [ταῦτα ζῶα θὰ ἤρχοντο διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ χωρίον μας. Ἐν τούτοις εὐρον αὐτὰς πολὺ ἄφρονας, καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ τοῖς ἐκράζον.

— Φυλαχθῆτε πτωχὰ! θὰ ἐκάννατε καλλίτερον ἐὰν ἐτοποθετεῖτε τὰς φωλεὰς σας εἰς ἄλλο μέρος.

Ὁ κ. Βλεριότ ἂν καὶ εἶχεν ὀφθαλμούς ὀξυδερκεῖς, ἐν τούτοις πολὺ ἄργα παρετήρησε τοῦτο. Ἡ φωλεὰ εἶχεν ἤδη κτισθῆ καὶ οἱ νεοσοὶ εἶχον πλέον ἀρχίσει νὰ τερετίζωσι, προβάλλ-

λοντες τὰς μικρὰς κεφαλὰς των ἐξωθεν τῆς φωλεᾶς, ὅτε ἐβλεπον τοὺς γονεῖς των πλησιάζοντας μὲ τροφήν.

Τὸ θράσος των, οὕτως εἰπεῖν, τοῦτο ἔκμαε αὐτὸν νὰ ὀργισθῇ μεγάλως, καὶ ἀρπάσας μακρὸν κοντάριον ἤρχισε νὰ τρυπᾷ κάτωθεν τὴν φωλεάν.

— Τί θὰ πράξῃς; τὸν ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του;

— Τώρα θὰ ἴδῃς.

Ἡ κ. Βλεριότ ἐμάντευσε καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Ἡ ἀπλοϊκὴ αὕτη γυνὴ εἶχεν ἀκούσει ὅτι αἱ ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν φωλεαὶ τῶν χελιδόνων ἐπιδρώσι μεγάλως ἐπὶ τῆς εὐτυχίας, καὶ ὑγείας τῆς οἰκογενείας.

— ὦ! σὲ παρακαλῶ μὴ τὰς ἐγγίξῃς τί κακὸν δύναται νὰ σοὶ προξενήσῃ τ' ἀθῶα ταῦτα πτηνὰ!...

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην γραῖα χωρική διήρχετο τῆς οἰκίας.

— Ἡ κ. ἔχει δίκαιον κ. Βλεριότ, εἶπεν· εἶναι κάκιστον αὐτὸ τὸ ὅποιον θὰ πράξῃτε, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃτε νὰ μεταμεληθῆτε διὰ τοῦτο.

Ὁ κ. Βλεριότ στραφείς εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα μὲ ὕφος ἀπότομον:

— Τράβα τὸν δρόμον σου, γραῖα τρελλὴ καὶ ἀπάλλαξέ με οὕτω τῶν φλυαριῶν καὶ τῆς παρουσίας σου.

— Κύριε Βλεριότ, προσέξατε αἱ χελιδόνες φέρουσιν εὐτυχίαν.

— Φλυαρία ὅλα ταῦτα, εἶπε σαρκαζῶν, ἡ φωλεὰ θὰ πέσῃ.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ἡ κ. Βλεριότ, θέλεις νὰ ἐπισύρῃς τὴν δυστυχίαν ἐπὶ τῆς οἰκίας μας; Ἀλλὰ τὰ δυστυχῆ πτηνὰ δὲν σὲ ἠνόχλουν εἰς τὸ παραμικρὸν, τὸν κνῆτιον ψάλλουν τόσον χαρμωσύνως!

— Δὲν ἀγαπῶ νὰ ψάλλωσι τὰ πτηνὰ, εἶπεν ἀποτόμως.

Τοῦτο μὲ ἐμποδίζει νὰ κοιμῶμαι ἡσύχως.

Καὶ μὲ τὸ μακρὸν κοντάριον του ἐκτύπησε τόσον ὀρμητικῶς τὴν φωλεάν, ὥστε τὴν ἔριψε θρύμματα κατὰ γῆς.

Τὰ πέντε μικρὰ καὶ ἡ μήτηρ των ἐφρονεῖσθαι. Ἰδοῦσα ἡ κ. Βλεριότ τὰ ἐξ πτώματα κατὰ γῆς ἔρρηξε κραυγὴν λύπης, καὶ ἀπεμακρύνθη δακρύουσα.

Ὀλίγον καιρὸν μετὰ ταῦτα ὁ Γουσταῦς Βλεριότ περατώσας τὰς ἐν τῷ Λυκεῖῳ σπουδὰς του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν.

Ὁ πατὴρ του διέβλεπεν ἤδη ἐν αὐτῷ μέγαν τινα ἄνδρα.

Ἰδοῦ υἱὸς ἐσκέπτετο, ὁ ὁποῖος βεβήκως θέλει μὲ τιμῆσει. Θέλει καταστῆ μέγας, καὶ θὰ ὁμιλοῦτὶ διὰ τὸν Βλεριότ εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν. Τὸν ἐβλεπεν ἤδη νομάρχην, βουλευτὴν, ὑπουργόν... Θερμὴν τινα ἐσπέραν τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ὁ κ. Βλεριότ ἐκάθητο ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας του. Ἀντικρῦ του ἐπὶ τινος κλάδου μιᾶς κερυᾶς, διέκρινε χελιδόνα, ἧτις παρετήρει αὐτὸν σκυθρωπῶς. Ἐφαίνετο πολὺ δυστυχὴς τὸ πτωχὸν ζῶον! Εἶχε τὴν κεφαλὴν κακλιμένην, τὰς πτέρυγας κρεμυμέναι, καὶ τὸ μικρὸν σῶμά της ἐρρίγει. Οἱ μεγάλοι μέλαινες ὀφθαλμοὶ της προσηλούμενοι ἐπὶ τοῦ κ. Βλεριότ, ἐλαμπον ὡς ἀδάμντες. Δὲν ἦτο ἢ ἐν δυστυχῆ πτηνὸν ὑποφέρειν, ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ ὁ κ. Βλεριότ ἀνεσκήρτησε, καὶ ἐδοκίμασε αἰφνιδίαν στενοχωρίαν. Ἡ ταραχὴ του ἠῤῥησε περισσότερον, ὅτε ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν εἰς τὸ οὖς του φωνὴν ψιθυρίζουσαν:

«Αἱ χελιδόνες φέρουσιν εὐτυχίαν».

Τὴν ἐπαύριον, καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, ἐπὶ μίαν ἐβδο-

μάδα ἐπανεῖδε τὴν χελιδόνα ῥιγῶσαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καὶ παρατηροῦσαν αὐτὸν διὰ τοῦ ἰδίου λαμπροῦ βλέμματος.

Κάθε στιγμὴν ἀκουσίως του, καὶ ὡς ὠθούμενος ὑπὸ μυστηριώδους δυνάμεως, ἤρχετο νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν τὸ πτηνὸν εὕρισκετο εἰς τὴν συνήθη θέσιν του. Ἦτο δι' αὐτὸν μία μομφὴ ἀνευνομένη κάθε στιγμὴν, καθότι τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ δυστυχὴς αὕτη τεθλιμμένη χελιδὼν ἔκλειε τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς συντρόφου της, καὶ τῶν μικρῶν της τῶν φρονεθέντων ὑπ' αὐτοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ ἀγρυπνίαι, καὶ ἐφιάλται τρομακτικῶς ἤρχισαν νὰ τὸν ταράττωσι. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι χελιδόνες γεγαλειότεραι αὐτοῦ κατὰ τὸ μέγεθος τὸν ἐπλησίαζον, καὶ τὸν ἔτυπον μὲ τὰ μεγάλα μέλαινά ῥάμφη των. Ἐπειτα πετώσαι περίξ του ἐξέφερον οἰμωγὰς καὶ κραυγὰς αἰτινες κατεξέστριζον τὰ ὠτά του. Ἠγέρετο ἐκ τῆς κλίνης κατάδροχος ἐκ ψυχροῦ ἰδρώτος. Αἱ θηριώδεις χελιδόνες ἐξηφανίζοντο, ἀλλ' ἴστατο πάντοτε μία ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκείνη ἧτις ἐρρίγει ἐπὶ τοῦ κλάδου τῆς κερυᾶς.

Τέλος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομένῃ ἐπὶ πλέον τὴν βίασάνον ταυτην ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν ν' ἀπαλλαγῇ ταύτης, ἐὰν ἐφρόνευε τὴν ἐπὶ τοῦ κλάδου τῆς κερυᾶς χελιδόνα.

Ἐλαβε τὸ ὄπλον του, καὶ πλήρης ἀταραξίας ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του. Ἐτκόπευσε τὴν χελιδόνα, καὶ ἐπίεσε τὴν σκανδάλην. Τρίς ἐδοκίμασε ἀλλὰ καὶ τρίς ἀπέτυχε. Μόνον τὸ καψύλιον ἦναπτε, καὶ τὸ πτηνὸν ἐξηκολοῦθει ἀτασάχως νὰ παρατηρῇ αὐτόν. Ἐννοήσας ὅτι τὸ ὄπλον δὲν εἶχε ἀρκετὴν πυρίτιδα, καὶ ἐπομένως τὸ πῦρ τοῦ καψυλίου δὲν ἤδυνατο νὰ φθάσῃ αὐτήν, ἐπλήρωσε τὴν κἀνην καὶ ἔθεσε νέον καψύλιον ἐκλεχθὲν μετὰ μεγίστης φροντίδος.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Γουσταῦς ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ περιπάτου μετὰ τῆς μητρὸς του.

Διὰ μιᾶς νέας ὠθήσεως τοῦ κ. Βλεριότ, ἡ σκανδάλη ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ καψυλίου, φωνὴ ἀγωνίας ἠκούσθη καὶ ὁ Γουσταῦς ἔπεσε πλέων ἐν τῷ αἵματι του. Ὁ δυστυχὴς νέος ἐδέχθη εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους τὴν διὰ τὴν χελιδόνα μετὰ τοσούτης φροντίδος προετοιμασθεῖσαν βολήν.

Ἡ χελιδὼν πτοηθεῖσα ἐκ τοῦ κρότου αὐτῆς ἀπέπτη μακρὰν.

Ἡ ἰδία βολὴ ἡ φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ κ. Βλεριότ ἐφρόνευσε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Μετὰ τὸν θάνατόν του τί ἤθελεν ἀπογεῖναι ὅλη αὕτη ἡ περιουσία τὴν ὅποιαν ἀπέκτησεν; Οἱ πλάγιοι συγγενεῖς του τοὺς ὁποῖους μέχρι τοῦδε περιεφρόνει, καὶ ἀπεστρέφετο, θὰ ἤρχοντο ἡμέραν τινα ἀπαιτητικοὶ καὶ ἀκεπτικοὶ ν' ἀναλάβωσι τὰ δικαιώματά των. ὦ! ἐτιμωρήθη ἄρκετὰ διὰ τὸν ἐγωισμόν του.

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐφρόνευσε τὴν χελιδόνα προὐκάλεσε τὴν δυστυχίαν εἰς τὸν οἶκόν μας τῷ εἶπεν ἡ σύζυγός του. Αἱ χελιδόνες φέρουσι εὐτυχίαν.

Ἀκμψις ἀλλόκοτος ἐλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλὰ στιγμιαία· ἔστη σιωπηλὸς καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων «Αἱ χελιδόνες φέρουσιν εὐτυχίαν». ὦ! εἶναι πολὺς καιρὸς ἤδη ὅπου δὲν ἀκούει ἄλλην φράσιν ἢ αὐτὴν ψιθυρίζομένην περίξ του.....

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκλείσει μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ εἰς τὸν τάφον τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰ ὄνειρά του, δὲν παρουσιάσθη πλέον εἰς οὐδένα. Βαθεῖα ρυτίδες ἠυλάκωσαν τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειὰς του. Ἡ κόμη του ἐλευκάνθη, καὶ ἡ ῥάχις του ἐκυρ-

τώθη υπό του βάρους φορτίου αοράτου. Τί συμβαίνει άρα γ; διατί ή κ. Βλεριότ κρύπτει μετά τοςάυτης φροντίδος τόν σύζυγόν της; διατί άποφεύγει ν' άπαντήση εις τούς έρωτώντας αὐτήν τά κατ' αὐτόν;

Τό έμαθον τέλος ήμέραν τινά.

Έκμισθωτής τις, έχων νά κανονίση λογαριασμόν τινά μετ' αὐτοῦ έπαρουσιάσθη εις τήν οίκίαν, άπουσιάζουσης τής συζύγου του.

Έθεσεν ένώπιον αὐτοῦ τόν χάρτην, εις τόν όποίον είχε καταστρώσει τούς λογαριασμούς του, καί τόν παρεκάλεσε νά τούς εξετάσῃ.

Ό κ. Βλεριότ παρετήρησεν αὐτόν μειδιών άλλοκότως.

Κατόπιν λαβών τήν γραφίδα έγραψεν εις τό κάτω μέρος τοῦ χάρτου μέ μεγάλα γράμματα.

«Αί χελιδόνες φέρουσιν εύτυχίαν».

Ό κ. Βλεριότ ήτο παράφρων.

(έκ τοῦ γαλλικοῦ)

Λυθή Χ. Βασιλειάδου.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΙ ΖΩΣΑΙ ΜΥΔΡΑΛΙΟΒΟΛΟΙ

Χωρίς νά είμεθα φυσιοδίφαι τά θαυμάσια τής φύσεως φαινόμενα έλκύνουσιν ύπερ πάν άλλο τήν προσοχήν μας, αί άνά πᾶν δέ τοῦ φυσικοῦ κόσμου σημείον άφειδώς έγκατεσπαρμένοι καλλοναί προκαλοῦσι πάντοτε άμέριστον τόν ένθουσιασμόν μας.

Δέν έχομεν τήν μανίαν, ως πολλαί εκ τοῦ φύλου μας, νά συλλέγωμεν σπάνια άνθη πρός άποξήρανσιν, ή ψυχάς πολυχρώμους, ών νά αφαιρώμεν τήν ζωήν, όπως κοσμήσωμεν τούς τοίχους ή τᾶ άνθοδοχεά μας καρφόνουσαι αὐτάς ζώσας διά καρφίδων, ή σπάνια κογχύλια, δι' ών νά κατασκευάζωμεν διάφορα έργόχειρα. Αὐτό, καθ' ήμᾶς, δέν είναι άγάπη άλλα πόλεμος άμείλικτος, καταστρεπτικός, άνανδρος πρός τήν φύσιν.

Ημεῖς άγαπᾶμεν τήν φύσιν έν τῇ ζωῇ, σφριγώσαν, θαλεράν, άρμονικήν, μελετώμεν δέ μετ' αὔξοντος πάντοτε ένθουσιασμοῦ τόν θαυμάσιον όργανισμόν της καί τās σχέσεις αἰτινες ύπάρχουσι μεταξύ τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν δημιουργημάτων αὐτῆς. Εἰς τό μέγα τοῦτο καί έξοχον βιβλίον, τοῦ όποίου αἱ θαυμασταί σελίδες είναι διά πάντας άνοικταί μανθάνει τις έκάστοτε νά θαυμάζῃ τόν Δημιουργόν τοῦ παντός. Πόσην εύάρεστον έκπληξιν, πόσην ήδονήν αισθάνεται τις άνά πᾶσαν νέαν φυσικήν άποκάλυψιν. άνά πᾶν θαῦμα τής τᾶ πάντα διεπούσης άπεριορίστου δυνάμεως.

Καί ό πεζότερος τῶν ανθρώπων έν τοιαύταις στιγμαῖς μεταβάλλεται εις ένθουσιώδη ποιητήν. Η ψυχή έξυψούται, μεγαλύνεται, άπεχθανομένη πᾶσαν κακήν σκέψιν, πᾶσαν πρᾶξιν ταπεινήν, πᾶν πάθος άγενές καί ποταπόν. Ναί! ή φύσις, ή πάντοτε ώραία καί εύεργετική είναι ή μόνη ασφαλῆς πηγή τοῦ αληθοῦς, τοῦ καλοῦ, τοῦ τελείου.

Καί όμως οἱ υλισταί, οἱ άνθρωποι δηλαδή τοῦ συρμοῦ, οἱ έγώισταί, οἱ αναίσθητοι, οἱ σαρκασταί τοῦ αληθοῦς, τοῦ ώραίου, τοῦ τελείου αὐτοτιτλοφοροῦνται όπαδοί καί λάτραι τής φύσεως. Αποτελοῦσι σχολήν τελείαν οἱ άνθρωποι αὐτοί, έχουσιν ίδίαν γλώσσαν, ίδιον ύφος, άναριθμάζουσι τούς πιθήκους εις προγόνους των, θεωροῦσι τό μέλλον ίδιόν των, καί προορισμόν τής ανθρωπότητος τόν υπό τοῦ Έπικούρου όρισθέντα.

Άς άφήσωμεν τόν κόσμον αὐτόν τόν από άνδρας, ως επί

τό πολύ, συγκείμενον εις τούς παραλογισμούς του καί ᾶς προσπαθώσωμεν νά προφυλάξωμεν τό φύλόν μας από τής μολυσματικῆς ταύτης νοσου διά τής αληθοῦς μελέτης τής φύσεως.

Οὐδέεις άγνοεῖ ότι ή φύσις έπροίκισε τᾶ άσθενῆ, τᾶ άπείρως μικρά εκ τῶν δημιουργημάτων της, διά θαυμασίων πλεονεκτημάτων. Αἱ ζωῆκαί ένεργεῖαι έν πρωτοφανεί λεπτότητι διακεχυμένοι εις τό μικροσκοπικόν σώμά των εκδηλοῦται εις μαγεῖαν χρωμάτων, εις όργια φωτός, εις έστίας άκατανόητου ισχύος. Εἰς τᾶ μέν έδωκεν όπλα τρομερά, δηλητήρια θανατηφόρα. Εἰς άλλα μῦς, ών ή δυνάμεις σκοτίζει τόν νοῦν.

Τό έντομον, τό άπείρως μικρόν τοῦτο όν έγεννήθη ίνα καταβιθρώσῃ, αφανίζῃ. Τό σώμά του είναι όλον κοιλία καί σιαγόνες. Ωπλισμένον μέχρις όδόντων, πάντοτε μέ όρεξιν λαίμαργου, οὐδέποτε χορτασμένον είναι ό μέγας έκκαθαριστής τοῦ κόσμου. Πρός εκπλήρωσιν τής άποστολῆς του ταύτης ό Θεός τό έφωδίασε μέ πλήρη όπλοστάσιον άκοντίων, μέ γαμψούς όνυχας, μέ σπάθας, μέ ξίφη, μέ έγχειρίδια, μέ σκαπάνας.

Άλλ' ό άτρόμητος οὔτος τοῦ βίου ταξειδιώτης, ό τοιαύτην φέρων καταστρεπτικήν πανοπλίαν θά άπέβαινεν επίπλαβέστατος, έν δέν είχεν έχθρούς. Ός αὐτός ώπλίσθη, ίνα καταστρέφῃ πᾶν τό προστυχόν, οἱ έχθροί του είναι καταλλήλως τεθωρακισμένοι δι' άνάλογον αντίστασιν. Υπάρχουσι άσπίδες, αἰτινες αντίτάσσονται εις τās φοβεράς επιθέσεις του, ύγρα δραστήρια, άτινα μαγνητίζουσιν υπό τήν βαρείαν όπλοσκευήν των τούς άκατανικήτους τούτους δράκοντας. Ό ισχυρός πίπτει συνεχῶς υπό τό κτύπημα τοῦ άσθενοῦς. Υπάρχει καί παρ' αὐτοῖς δικαιοσύνη. Τό δικαίον ύφίσταται καί θριαμβεῖ τοῦ άνάνδρου νόμου τοῦ ισχυροτέρου.

Άλλ' έξ ὅσων είπομεν μέχρι τοῦδε οὐδέν δικαιολογεῖ τόν τίτλον τής παρούσης μελέτης. Ολίγαί ήμέραι διαμονῆς έν τῇ έξοχῇ, έν στενῇ μετά τής φύσεως συναφείᾳ μᾶς άνεκάλυψε τό θαυμάσιον τῶν ζωσῶν μυδραλιοβόλων φαινόμενον.

Παρά τήν ρίζαν δένδρου παρετηρήσαμεν ήμέραν τινά υπό τεμάχιον κεράμου, καλῶς προσηρμοσμένον επί τής γῆς, πληθύν βραχίνων μυιῶν. Απεσπᾶσαμεν τήν κέραμον καί τᾶ δυστυχῇ μικρά όντα έκπλαγέντα εκ τής άποτόμου εισόδουσεως τοῦ ήλίου καί τοῦ αέρος εις τήν φωλεάν των έπηγαυοήρχοντο έν παραζάλην.

Πλήν ή προφθάσωμεν νά θαυμάσωμεν τό ύποκύνον χρῶμά των, είδομεν διευθυνώμενον μεθ' όρμῆς κατ' εύθειαν πρός τήν φωλεάν των χονδρόν χρυσιζόντα κάραβον, εκ τῶν συνήθων, οὐς άνά πᾶν βῆμα άπαντῶμεν εις τούς κήπους καί τούς άγρούς. Έτρεχεν ό άθλιος μέ όλην τήν δυνάμιν τῶν έξ λεπτοτάτων άκρων του. Τό ύφος του ήτο άπειλητικόν, οἱ όφθαλμοί του άγριοί, αἱ σιαγόνες του πλατέως άνοικταί άνεμάσων ώσει άκοντιζόμεναι καί προετοιμαζόμεναι δι' άφθονον λείαν.

Τολμηρός καί αυθάδης ως άλλος Άττίλας επέπιπτεν επί τής χρυσιζούσης τῶν έντόμων ομάδος, τῆς πρώτον θῦμα πρός καταβρόχθισιν έφαινετο εύτραφεστάτη καί χαρίεσσα θήλεια. Αἰφνης δύο έλαφροί πυροβολισμοί άντήχησαν, νέφος πνιγηροῦ καπνοῦ περιέβαλλε τόν λαίμαργον, όστις ώπισθοχώρησε παραζλισθείς. Τό μικρόν έντομον είχε σωθῆ.

Τό πρᾶγμα ήτο τόσῳ ταχύ, τόσῳ σύντομον, ώστε άμέσως δέν ήδυνήθη νά άντιληφθῶ τί είχε συμβῆ. Βραδύτερον φυλλομετροῦσα τόν Λινναίον έμαθον ότι εκ τοῦ ύπογαστρίου τοῦ άπειλουμένου έντόμου είχεν εκχυθῆ στιγμών έκρηκτικῶν ύγροῦ.

όπερ αναρλεχθέν έν τῇ μετά τοῦ αέρος συναφείᾳ του είχε προξενήσει τό είδος τής έλαφράς εκείνης έκπυροσκορήσεως, εκείνου τοῦ νεφελώδους καπνοῦ, οὐ συνέπεια ύπῆρξεν ή αιφνιδια παραλυσία τοῦ έχθροῦ.

Όσει δέ διχ τοῦ πρώτου εκείνου βομβαρδισμού πάντα τᾶ έντομα είδοποιήθησαν περί τοῦ κινδύνου, διηρέθησαν εις μικράς εκ τριῶν έως τεσσάρων ομάδας καί οὕτω συνησπισμένα άνήλθον εις μικράς τής γῆς άπορθήτους έξοχάς, βοηθούμενα ήδη καί υπό τῶν μητέρων των, αἰτινες άγνωστον πῶς είδοποιήθεισαι έσπευσαν εις επικουρίαν. Τό γενικόν πρόσταγμα έφαινετο έχον μεγαλειτέρον πως τῶν λοιπῶν έντόμων, όπερ έπρόφθανε νά σκορπίζῃ διαταγᾶς εις πάντα εκείνα τᾶ τῶν άκροβολιστῶν σώματα.

Εἰς τήν πρώτην δοκιμήν τοῦ τολμήσαντος νά άναρριχηθῆ μέχρις αὐτῶν πειναλέου κράβου πυκνός πυροβολισμός τόν άπέκρουσε. Πνιγόμενος υπό τής δυσώδους όσμῆς τοῦ καπνοῦ, προσβλήθεις ἴσως καί υπό σταγόνων τινῶν τοῦ δηλητηριώδους εκείνου ύγροῦ, ό κάραβος έπεσε πρηνῆς επί τοῦ έδάφους. Αφρός σιελώδης σκοτεινός καί αήθης έφάνη μεταξύ τῶν γναθίσκων του, οἰτινες συνεκρούοντο σπασμωδικῶς, ένφ διά τῶν λεπτοφυῶν κεραιῶν του έφαινετο ζητῶν νά τρίψῃ τούς άποφυλωθέντας όφθαλμούς του. Όλον του τό σώμα έσπαιρειν ώσει έν ύστάτῃ άγωνίᾳ. Μετ' ολίγας στιγμάς ό νευρικός εκείνος σπασμός εξέλιπε. Όσει δέ αίσχυνόμενος διά τήν ήττάν του, ό κάραβος ώπισθοχώρησεν ολίγον καί άνακτήσας τās δυνάμεις του έρρίφη ήδη μετ' άνηκούστου όρμῆς κατᾶ τῶν έντόμων. Πλήν αὐτοστιγμῆ αἱ μικραί ομάδες άπετέλεσαν τριπλοῦν κύκλον συμπαγῆ, όλαί δέ ταυτοχρόνως έπυροβόλησαν, ἴσως υπείκουσαι εις διάταγμα τοῦ άρχηγοῦ των. μή προσπίπτον, διά τήν άτέλειαν τοῦ ανθρωπίνου άκουστικοῦ όργάνου, εις τās αἰσθήσεις μας. Αληθεῖς μυδραλιοβόλοι. Τό θηρίον εκείνο, ό κολοσσός, ό μόνος βαρύνων όσον πολλαί δωδεκάδες εκ τῶν μικρῶν έντόμων μας, έπεσεν ήδη εξητλημένος καί εξεμῶν τήν μαύρην χολήν του έν ύστάτῃ σπαραγμῶ. Η άγωνία τοῦ θανάτου έξεδηλοῦτο ήδη δι' ύστάτων τινῶν άνατιναγμῶν όταν παραλελυμένος, τετυφλωμένος, ήμιτερωμένος, καί άνίκανος νά υπερασπισθῆ έαυτόν έπολιορκήθη υπό τής πληθύος τῶν άπείρως μικρῶν καί άσθενῶν εκείνων όντων, άτινα έντός ολίγων στιγμῶν τόν είχαν κατακεραμάσει καί καταβροχθίσει.

Περιττόν νά προσθίσω ότι ήθασάνομην άκατανίκητον διάθεσιν νά ύψώσω εκεί μαυσωλείον εις άνάμνησιν τής ήρωικῆς νίκης τῶν άκαταβλήτων καί πειθαρχικωτάτων μαχητῶν μου, καί εις δόξαν τοῦ οδηγούντος καί διατάττοντος πάντα ταῦτα τᾶ φυσικά φαινόμενα μετά τοιαύτης δικαιοσύνης καί άμερολήπτου ύπερ πνατός άσθενοῦς καί άδικουμένου άγάπης.

ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΑΟΙΔΟΣ ΕΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩ

Τήν εκκλησίαν τής άγίας Άννης έν Ρώμῃ κατέκλυσε κατ' αὐτάς ὅλας σχεδόν ό τής Άγίας πόλεως πληθυσμός, έλκυσθείς κατᾶ τινά λειτουργίαν εκ τοῦ θαυμασίου καί μυστηριώδους ᾠσματος μοναχῆς, ήτις έψαλλε τούς κατᾶ τόν μήνα Μάιον ψαλλομένους ύμνους τής Παρθένου. Ό ένθουσιασμός τοῦ συρρέσαντος καί πανταχόθεν περιτοιχίσαντος τήν εκκλησίαν πλήθους ύπῆρξε τοιοῦτος, ώστε κατᾶ τήν δευτέραν ήμέραν τῶν ύμνων, πάντες, εὐθύς ως ήκούσθη ή γόησσα φωνή, έξερράχη-

σαν εις ένθουσιώδη χειροκροτήματα καί ζητωκραυγάς, άπαιτούντες ίνα φανῆ εις τό κοινόν ή μοναχή ήτις έψαλλε. Τοιαύτη δ' ύπῆρξεν ή έπιμονή τοῦ πλήθους, ώστε ισχυρά μόνον στρατιωτική δυνάμεις ήδυνήθη νά τό διαλύσῃ.

Τό άπληστον έν τούτοις κοινόν δέν έθεωρήθη ήττημένον. Ένόσει νά μάθῃ τίς ή μάχισσα αοιδός καί ίδου πῶς ικανοποιήθη ή περιέργειά του υπό τοῦ τᾶ πάντα άνακαλύπτοντος τύπου, όστις υπό τόν τίτλον «Άδελφή Άμίρα» γράφει τᾶ εξής:

«Η Λευκή Δονάδιο, ή διάσημος ξανθή καλλιτέχνις ήτις διά τής θείας φωνῆς της, διά τής γοητείας τῶν ώραίων όφθαλμῶν της, διά τής άκαταμαχῆτου χαρίτος της ένεθουσίαζε τᾶ πλήθη, άτινα τήν είχαν άποθεώσει: επί τής σκηνῆς, έγένετο μοναχή.

«Όσοι εύρέθητε τās ήμέρας ταύτας εις τούς έσπερινούς τής εκκλησίας τής μονῆς τής Άγίας Άννης ήκούσατε βεβαίως σὺν τῇ μελωδίᾳ τοῦ όργάνου πληθύν γυναικείων φωνῶν, άποτελουσῶν οὐράνιον άρμονίαν. Μεταξὺ τούτων μία εξέχει, μία έξουδετερεῖ πάσας τās λύπας, κατακυριεύουσα τήν ψυχήν σας καί συνταράττουσα ήδύτατα τᾶ μύχια αὐτῆς. Μία φωνή διαυγῆς, κρυσταλλώδης, γλυκεία, φωνή άγγέλου, όστις σᾶς δεσμεύει, σᾶς μαγεύει, σᾶς μεταφέρει εις τόν οὐρανόν, σᾶς κάμνει νά όνειροπολήτε άλλους κόσμους πολύ τελειότερους, πολύ άνωτέρους τοῦ ίδικοῦ μας. Εἶναι ή φωνή τής Λευκῆς Δονάδιο, τής γλυκείας ταύτης διασήμου καλλιτέχνιδος, ή ἴσως πλέον ή άπαξ έχειροκροτήσατε εις τᾶ όνομαστότερα θεάτρα τής Ιταλίας.

«Λέγεται ότι ή Λευκή Δονάδιο άπεφάσισε νά γείνη μοναχή, τηρούσα τάξιμον, όπερ έκαμεν έν στιγμῇ ύπερβολικοῦ τρόμου, καθ' ήν τό θεάτρον έν τῷ όποίῳ παρίστανε πυρπολούμενον περιεκυκλώθη υπό φλογῶν. Άλλ' άρα οὔτος είναι ό μόνος λόγος, δι' όν ή έξοχος αοιδός προσέφερεν εις τόν Κύριον ως ολοκαύτωμα τήν παραδεισιακήν φωνήν της;

«Λέγεται ότι είχε νυμφευθῆ μετά ύψιφάνου τινός, καί ότι μετά τόν γάμον τοῦτον, έρωτευθείσα άλλον καί θέλουσα νά άποφύγῃ τό σκάνδαλον έγένετο μοναχή.

«Τοῦτο φαίνεται πιθανώτερον. Διότι ή Λευκή Δονάδιο καί τοι έψαλλεν εις τό μέγα θεάτρον τής Νικαίας κατᾶ τήν έσπέραν τής μεγάλης πυρκαϊᾶς, έν τούτοις μετά ταῦτα ήκούσθη ψάλλουσα επί άλλων θεάτρων.

«Η Λευκή Δονάδιο δέν είναι ώραία, άλλ' οὔτε πολύ νέα πλέον. Εἶναι τριακονταπεντοῦτις, έχει ύφος έξαιρετικῶς διακεκριμένον, ώραίους καί θελκτικούς όφθαλμούς καί φωνήν, ω! φωνήν, ήτις κάμνει τούς άκούοντας αὐτήν τρελλούς».

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Εὐκαιρίας δοθείσης μοι παρέστην κατᾶ τās εξετάσεις τῶν προκαταρκτικῶν τάξεων τοῦ Λυκείου τοῦ κ. Διοσκορίδου τήν πρώτην τῶν όποίων διηθῆνε κατᾶ τό παρελθόν σχολικόν έτος ή δεσπονίς Αἰκατερίνη Μπλαχατοπούλου. Πρός άποφότερους έκφράζω δημοσίᾳ τās εύχαριστίας μου, διά τās προόδους τοῦ μικροῦ υιοῦ μου, ως μήτηρ συναισθανομένη τούς κόπους, οὐς κατέβαλλον πρός μόρφωσιν αὐτοῦ.

Έν τούτοις ως άντελήφθη καί έξ ιδίας πείρας κρίνουσα, φρονῶ ότι δέν πρέπει νά άπαιτῶμεν τᾶ πάντα παρά τῶν διευθυντῶν τῶν Λυκείων καί τῶν διδασκάλων αὐτῶν, ή καί τῶν διδασκαλιστῶν τῶν Παρθεναγωγείων.

Ἄφ' ἐνός ἢ πληθὺς τῶν μαθητῶν, ἢ μαθητριῶν, ἀφ' ἐτέρου οἱ ἀντίθετοι ἐκάστου χαρακτῆρες καθιστῶσι λίαν ἐπίπονον καὶ δυσχερὲς τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καλούμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ γονεῖς νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς καὶ ἰδίως αἱ μητέρες, παρὰ ταῖς ὁποίας οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια διημερεύουσι· διότι ὁ πατὴρ ὅσα κληρὸν θέλησιν καὶ ἂν ἔχη ὡς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γινώσκῃ καθ' ὅλοκληρίαν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα τῶν τέκνων αὐτοῦ. Ἀπόκειται λοιπὸν εἰς τὰς μητέρας νὰ ὑποδοθῶσι τοὺς διδασκάλους διὰ δύο κατ' ἐμὴν ἰδέαν τρόπων. Τὸ μὲν διὰ τῆς τακτικῆς μελέτης κατ' οἶκον καὶ ἐκμαθήσεως τῶν κεκανονισμένων μαθημάτων ὑπὸ τῶν παιδίων, τὸ δὲ πορευόμενοι δις τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος αἱ ἴδιαι εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπως ἰδίως ὁμακσιν ἀντιλαμβάνονται τὰ τῆς προόδου τῶν τέκνων αὐτῶν, ἐκπληροῦσαι οὕτω ἐν τῶν πρωτίστων καὶ κυρίων αὐτῶν καθηκόντων.

Ἦκουσα μητέρας περὶ πνευματικῆς ὅτι τὰ τέκνα τῶν δὲν προοδεύουσι καὶ αἰτιωμέναι τὰς διδασκαλίσσας διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ τί δύναται μία διδάσκαλος ἔχουσα ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν της κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἅν τῶν τριάντων παιδίων, τί δύναται, λέγω, εἰ μάλιστα καὶ αὐτὰ τὰ παιδία ἀνοήτως εὐφραίνῃ καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται, ὅταν δὲν ὑποδοθῆται ὑπὸ τῆς μητρὸς κατ' οἶκον; Τί πταίει ἡ διδάσκαλος ὅταν τὸ παιδίον σχίζει ἢ ρυπαίνει τὰ βιβλία του, ἢ διαπληκτίζεται μετὰ τῶν συμμαθητῶν του ἢ ὡς συμβαίνει πολλάκις χάνει τὰ πράγματά του;

Κατὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψὴν θεωρουμένης τῆς συμμετοχῆς τῆς μητρὸς εἰς τὸ δυσδιάστακτον ἔργον τοῦ διδασκάλου, τῶν τέκνων, ἐτάχθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κοινωνίας ὡς πρώτη ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος τῶν τέκνων της. Γινώσκει νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἐκείνης καθῆκον; Θὰ ἐξέλθῃ νικητρία τοῦ ἀγῶνος καὶ θὰ θερίσῃ ἀφθόνως τοὺς καρπούς τῶν κόπων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο τὸ παιδίον ἂς ἐννοήσῃ ὅτι ὅπως ὀφείλῃ νὰ ἀγαπᾷ καὶ σέβηται τοὺς γονεῖς αὐτοῦ οὕτω καὶ τοὺς διδασκάλους νὰ θεωρῇ ὡς δευτέρους γονεῖς καὶ ἐτι πλέον. Οἱ γονεῖς διδῶσιν αὐτῷ τὸ εἶναι ἀλλ' οἱ διδάσκαλοι τὸ εἶναι. Ἄς ἐννοήσῃ ὅτι ἡ παιδεία, ἧς ὀφείλομεν νὰ δρατῶμεθα κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον δὲν εἶναι λέξις κενή, ἀλλ' ἀποκτάται διὰ τῆς ἐθελουσίας τῶν διδασκάλων.

Ἄς μὴ αἰτιωμέθα λοιπὸν ἐνίοτε τὰς διδασκαλίσσας, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς αὐταὶ ἂς θυσιάζωμεν δύο ἢ τρεῖς ὥρας καθ' ἐβδομάδα πορευόμεναι εἰς τὰ σχολεῖα τῶν τέκνων ἡμῶν καὶ διαπυθνανόμεναι κατ' αὐτὰ, καὶ εὐχαριστοῦσαι τὰς διδασκαλίσσας διὰ τοὺς κόπους οὓς καταβάλλουσι. Οὕτω πως ἐκείναι ἀναλαμβάνουσι νέας δυνάμεις ἐκ τῆς ἠθικῆς εὐχαριστήσεως ὅτι αἱ φροντίδες αὐτῶν πρὸς ὅσον οἶον τε καλλιτέραν μὲρῶσιν τῶν τέκνων ἡμῶν δὲν παραγνωρίζονται.

Αὐταὶ εἰσὶν κατ' ἐμὴν γνώμην ἐν ἀνεκφυλάτῳ αἱ πρῶται ἀρχαὶ καὶ βάσεις, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ τῶν τέκνων ἡμῶν εὐτυχία.

Προεξαρχούσης τῆς θρησκευτικῆς διὰ τῆς ἀναπτύξεως παρὰ τοῖς παιδίοις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ἢ πρὸς τὴν πατριδα ἀγάπῃ καὶ ὁ πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σεβασμός ἀποτελοῦσι τὸ κύριον οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς τῶν τέκνων ἡμῶν ἀνατροφῆς.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς διὰ τῶν μητέρων ἐκτελεῖται ὁ ὕψηλός οὗτος προορισμός, τὰς θυγατέρας ἡμῶν πρὸ πικρῶς ἂς διαπαιδαγωγώ-

γήσωμεν θρησκευτικῶς καὶ ἑλληνοπρεπῶς, ἀφοῦ ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται τὸ μέλλον τῶν παιδίων καὶ τῆς κοινωνίας.

Βασιλικῆ Κ. Κυριακίδου.

Ἐν Ἀθήναις 17ῆ Ἰουνίου 1892.

**ΕΛΛΗΝΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ
ΕΝ ΤΩ ΣΑΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ**

Περὶ τῆς δεσποινίδος Κλεονίκης Γενναδίου τῆς γνωστῆς ἐν Εὐρώπῃ Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος, ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἄρθρον, δι' οὗ ἐγνωρίζετο αὕτη πρὸς τὰς Ἑλληνίδας ὁμοφύλους της, ὑπὸ τὸ τιμητικὸν πλάσιον, ἐν ᾧ περιέβλεπε τὴν βιογραφίαν της τὸ διεθὲς ἐν Εὐρώπῃ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν τῶν «Καλῶν Τεχνῶν».

Ἡ δεσποινὶς Κλεονίκη Γενναδίου λάτρως τῆς καλλιτέχνιας, μεμνημένη δὲ ἀπὸ τῆς νεαρῶτάτης αὐτῆς ἡλικίας εἰς τὰς μυστήρια αὐτῆς, εἶναι ἐγκατεστημένη ἀπὸ ἐτῶν ἤδη εἰς Ρώμην, εἰς τὸ τέλειον τοῦτο μουσεῖον, ἐν ᾧ ἐκπροσωπεῖται ἡ τέχνη ἀνα πάσης τὰς ἐξελίξεις καὶ τελειότητας αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Ὡς γλύπτρις ἡ δεσποινὶς Γενναδίου εἶναι ἤδη ἀπὸ ἐτῶν δεκτὴ ἐν τῷ Salon τῶν Παρισίων, ἐνθα μόνον τὰ ἔργα τῶν ἐξοχωτέρων καλλιτεχνῶν γίνονται δεκτά. Δις ἔτυχε τοῦ τιμητικοῦ μεταλλίου, εἰδικῶς δ' ἐπληρώθη διὰ τὴν ἐπιτυχὴν προτομὴν τοῦ λόρδου Κεννιγγος, ἣν εἶχε κατασκευάσει τῇ παραγγελίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ νέον ἐν Salon τῶν Παρισίων ἔργον της εἶναι ἡμίγλυφος ἐκ γύψου προτομὴ τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Θεοδώρου Δηλιγιάννη, ἣτις, ὡς λέγουσιν, ἀποδίδει πιστῶς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν ἔκφρασιν, εἶναι δ' ἐν τῶν ἐπιτυχεστέρων ἔργων τῆς καλλιτέχνιδος.

Ἡ δεσποινὶς Κλεονίκη Γενναδίου εἶναι πρὸς τοῦτοισ καὶ ζωγράφος ἀρίστη, ἐνῶ ἡ μετ' αὐτῆς ἐν Ρώμῃ διακείμενα ἀδελφὴ της κέκτηται ἐξαιρετικὴν μουσικὴν ἰδιοφυίαν.

Περὶ τῆς οἰκογενείας ἐν γένει Γενναδίου δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων ἐν Ἑλλάδι προνομιούχων, ἐξ ὧν τότε ἀνεδείχθησαν ὑπέροχοι μεγαλοφυεῖς, ἂς ἐπιπροσχηθῆ ὁ μοναδικὸς καλλιτέχνης ῥήτωρ μας κ. Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ νεώτερος τῆς Ἑλλάδος Περικλητῆς.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ - ΘΕΑΤΡΟΝ

Καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς. Εἰς φειδρὴν καλλιτεχνικὴν ἑσπερίδα συνεκάλει τὴν παρελθούσαν Πέμπτην τοὺς φιλομούσους φίλους καὶ θαυμαστὰς τῆς μουσικῆς ἰδιοφυίας της ἡ γνωστὴ, ἡ συμπαθεστάτη νεαρὰ καλλιτέχνις δεσποινὶς Σοφία Φωτιάδου.

Ἰπὸ τοῦς μάγους δακτύλους της ὑπὸ τῶν μουσῶν ἐμπενομένης θελκτικῆς κῆρας τὸ κλειδοκύμβαλον δὲν ἐπέμειν ἦχος, ἀλλὰ στόνους, θρήνους, λυγμούς ἢ γέλωτα, εὐθυμίαν, θριαμβουτικὴν χαρὰν. Ἡ ὑπὸ τοιούτους ἤρους μουσικὴ ἐκτέλεσις σὰς συναρπάζει, σὰς μεταφέρει εἰς κόσμους ὄψεων καὶ ρεμβασμῶν, εἰς κόσμους μέθης καὶ γλυκείας νάρκης, εἰς γλυκίαν τινὰ ἀνέρον καὶ θελκτικὴν τοῦ οὐρανοῦ, ἐν ἣ νομίζετε ὅτι ἀκούετε Χερουδίμ ἀρρόπλαστα καὶ θαλερά, ὕμνουσαν ἐν γλυκυστῆ μελωδικῇ ἀρμονίᾳ τὸν Πλάστην.

Ἄλλῃ καλλιέλῳ ἀρδῶν, ἄλλος μάγος καὶ γῆς τῶν μουσῶν θεράπων ὁ κ. Ἀνεμογιάννης προσέθετε τοὺς γλυκεῖς φθόγγους τοῦ τετραγόρου του, εἰς τὰ ἀρμονικὰ κύματα τοῦ ἀέρος, ἅτινα διερχόντο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀνα τὰς καλλιτεχνικὰς αἰθούσας της δος Σοφίας Φωτιάδου.

Ὁ κ. Ἀνεμογιάννης εἶναι γνωστὸν πρῶτον συγκινεῖ, πῶσον μαγεῖται, πῶσον μεθεῖται τοῦς ἀκούοντάς αὐτόν. Εἶναι ἐξαιρετικῶς πεπρωτικὴν καλλιτέχνις μεγαλοφυεῖα, τιμητικὰ τὸ Ἑλλητικὸν ὄνομα εἰς πάντα τα μεγάλα της Εὐρώπης καλλιτεχνικὰ κέντρα. Ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σοφίας Φωτιάδου μὲς παρέσαν σιγμὰς ὑπερτάτης μουσικῆς ἀτοκῆσεως, σιγμὰς αἰσθητικῆς μέ-

θης, ἧς τὰς ἐντυπώσεις θὰ τηρήσωμεν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἀνεξίτηλους ἐν τῇ καρδίᾳ μας.

Ἐνεαετηρὶς τοῦ Ῥωμηοῦ. Μίαν τῶν λαμπροτέρων σελίδων τῆς Ἱστορίας τῆς καλλιτεχνικῆς ἐξελίξεως της συγγρόνου Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἀποτελεῖ βεβαίως ἡ παρὰ τοῦ κ. Γεωργίου Σουρῆ εἰς περιωπὴν τελειότητος ἐξελίξασα σατυρικὴ στιχογραφία.

Ἡ σειρά τῶν τόμων τοῦ Ῥωμηοῦ κατὰ τὸ ὄκταετὲς διάστημα τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ εἶναι ἀνεξάντηλον ταμεῖον αἰγλησῶν καὶ ἀκτινοδύλων εὐφυλογιῶν, δι' ὧν σατυρίζεται εἰς στίχους ῥέοντάς, γλαυρούς, ἀπαρμιλλοῦς τὴν τέχνην σύμπασα ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, ἀπὸ τοῦ ὑπερτάτου ἀρχόντος μέχρι τοῦ τελευταίου ἀστοῦ.

Ἄ κητεῖτο δὲ ἡ μοναδικὴ τοῦ κ. Γ. Σουρῆ ἐξοχὸς ἰδιοφυία, ὅπως κατορθώσῃ ἐν κοινωνίᾳ ὡς ἡ ἰδικὴ μας, ἐν ἣ ὁ βίος τῶναυθουσῶν — ὅστις συνήθως διδίδει τροφὴν εἰς τὴν σατυρογραφίαν — ἀποβαίνει πληκτικῶς μονότονος, ἀχρωματιστός, ἐστερημένος πνευματικῆς ζωῆς καὶ δράσεως, ἀπρητεῖτο, λέγομεν ἡ ἐξαιρετικὴ ἰδιοφυία τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ῥωμηοῦ, ὅπως κατορθώσῃ ἐν τῷ συνεχῆ αὐτοῦ ὄκταετὲ βίῳ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς κοινούς τόπους καὶ ἀνουσίτητάς, ἀλλὰ πάντοτε σπινθηροβολῶν, πάντοτε πλήρης ἀπικτοῦ ἄλατος καὶ ἀποβαίη τὸ ἐβδομαδιαῖον ἐντύπημα τῶν ἀνα πολλὰς χιλιάδας ἀριθμουμένων ἀγωνιστῶν του.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» εὐχεται εἰς τὸν κατὰ δύο ἔτη πρεσβυτέρον της συνάδελφον Ῥωμηὸν νὰ ἐυρίσθῃ τὴν πενήκονταετηρίδα του μὲ δάφνας καὶ στεφάνους καὶ ὄξαν. Ἡ ἐξασφαλίζει αὐτῷ τοιοῦτος λαμπρὸς βίος.

Θέατρον Ὀμοιοίας. Ἡ κωμῳδία καὶ τὸ δράμα ἐναλλάξ τέρπουσι καὶ συγκινουσι ἀποτῆ, σκηνῆς τοῦ ἄριστου κατηρητισμένου θιάσου τούτου. Νέον δραματικὸν ἔργον πρώτην φορὰν ἀναβασθῆν ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἶναι ὁ Ὑτιὸς τοῦ Βασιλέως τοῦ κ. Καλαποθάκη, περὶ τοῦ ὁποίου οὔτε σήμερον δὲν δύναμεθα νὰ ἐπιφωρῶμεν κρίσιν, κωλυθεῖσαι νὰ παρερευθῶμεν εἰς τὴν παράστασιν αὐτοῦ. Ὁ Γέρων Μαρτὴν ὅμως εἶναι βεβαίως μία τῶν δραματικῶν ἐπιτυχῶν τοῦ θεάτρου τῆς Ὀμοιοίας, διότι πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ὑποκρινόμενοι ὑποδύονται τὸ μέρος τῶν ἐπιτυχέστατα, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ δράμα εἶναι ὠραϊότατον, ἄριστα μεταφρασμένον, τερπνόν, ψυχαγωγόν καὶ διδακτικώτατον.

Οἱ κ. κ. Ἀλεξιάδης καὶ Εὐτ. Βονασέρας εἶναι οἱ πρωταγωνιστοῦντες ἦρωες, ἐπεκρίθησαν δ' ἀμειότεροι μετὰ τοιαύτης ἀριστοτεχνικῆς ἀληθείας, ὥστε ἀμετρῶν ἐπεσάσαντο τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ κοινῶ, ὅπερ ἐπανειλημμένως ἐχειροκρότησεν αὐτοὺς.

Ἡ κ. Χέλμη ὡς στοργικὴ ἐπαρχιώτις μήτηρ καὶ σύζυγος ὑπέβη ἀρίστη. Ἡ κ. Κωνσταντινοπούλου ὡς κόρη καλὴ, πολὺ καλὴ. Αἱ κωμῳδαὶ ἐξακολουθοῦσι πάντοτε νὰ ἐκλύουσι τὴν σφαιρὴν πολλοῦ, πολλοῦ κόσμου. Ὅταν ὁ Παντοπόουλος φαίνεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ θεαταὶ γελῶν πρὶν ἢ προφθᾶν νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Εἰς τὸν Καπετὰν Γιακουμῆ, τὸ νέον τοῦτο κωμειδύλλιον τοῦ ἀτυχοῦς Κόκκου ὁ Παντοπόουλος εἶναι ἕσχατος, ἀμίμητος δὲ ὡς βλάξ υἱὸς τοῦ ὀνεο κ. Χελμῆς. Εἶναι δὲ ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι καίτοι ἐπανειλημμένως

νωος παρεστάθησαν τὰ κωμειδύλλια ταῦτα, πάντοτε πολὺς, πολὺς συρρέει κῶσμος, πάντοτε ἀκούονται εὐχάριστοι, πάντοτε χειροκροτοῦνται ἐνθουσιωδῶς.

Θέατρον Παραδείσου. Ἡ δραματικὴ καλλιτέχνις κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου ἐξακολουθεῖ ἀκούρατος καὶ πάντοτε μετ' ἴσης ἐπιτυχίας τὰς παραστάσεις της ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἐπαναλήψις τῆς Κυρίας μετὰ τὰς Καμελίας ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, διότι τὸ καλλισθητὸν κοινὸν δὲν ἀπείθει καθ' ἑκάστην νέα δράματα, ἀλλ' ἐντροφεῖ ἰσχυρῶς εἰς τὰ ἐκλεκτὰ καὶ τὰ μετὰ μεζῶνος ἐπιτυχίας διεξαγόμενα.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι πλὴν τοῦ πρώτου Ἀρμάνδου της, ὅστις εἶχε παίξει ὡς ἀληθῆς καλλιτέχνης, ἡ κ. Παρασκευοπούλου εἶναι ἀτυχῆς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διαδεχθέντων αὐτόν. Ἀπὸ μίαν Μαργαρίταν — Παρασκευοπούλου ἀπαιτεῖται καλλισθητικώτερα ἐκλογή τοῦ προσώπου εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ὁποίου μετὰ τὸσης ἀταπαρνήσεως προσφέρει ὡς ὀλοκαύτωμα τὴν ζωὴν της. Τοιοῦτος ἔρωτος, τοιοῦτον πῆθος διάπειρον ὠρεῖται νὰ θερμαίνῃ ὄλιγον τὸ αἶμα τοῦ εὐτυχοῦς ἔραστοῦ καὶ νὰ τὸν καθίστῃ κάπως ζωηρότερον, περιπαθέστερον, ἵνα μὴ παραλύῃ καὶ κατ' ἀστροφεται ἡ ὠραία ἐντύπωση, ἣν ἐμποεῖ ἡ ἐντελής ὑπὸ κριτικῆς τῆς Μαργαρίτας. Ἐπειτα τὸ θεάτρον δὲν ἀκοπεῖ μόνον τὴν ἀναπαράστασιν τῶν ζωηροτάτων παθῶν καὶ αἰσθημάτων τῆ ψυχῆς. Ἔχει καὶ σκοπὸν καλαισθητικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ κοινῶ. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ ἡ κ. Παρασκευοπούλου, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μετ' αὐτῆς πρωταγωνιστοῦντων προσώπων, ἐὰν θελῇ νὰ διατηρήσῃ ἀμείωτον τὸ γόητρόν της.

Θέατρον Φαλῆρου. Ἡ Mascotte καὶ ἡ Niche εἶναι τὰ δύο νέα κωμειδύλλια. ἅτινα ὁ γολλιὸς θιάσος μετὰ πολλῆς ὑπεκρίθη ἐπιτυχίας. Ἐν πᾶσι ἡ δεσποινὶς Γουίησον πρωταγωνιστεῖ, ἐξασφαλίσασα ἤδη ὑπὲρ ἑαυτῆς ἀμερίστους τὰς συμπαιθείας τῶν τακτικῶν θαμνόνων τοῦ θεάτρο τοῦ Φαλῆρου. Ἐν γένει δὲ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ θιάσου ἀξιοπαύτως καταβάλλουσι προσπάθειας, ὅπως ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἀρετὰ ἄλλως τε δυσκόλου Ἑλληνικοῦ κοινῶ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Φιλαρεσκία τοῦ Πάπα. Καθολικαὶ τινες καλογραφαὶ ἐπεξεργάσθησαν ἐν λεπτοτάτῳ καὶ καλλιτεχνικῷ ποικιλίᾳ τὴν εἰκόνα τοῦ Πάπα, ἣν ἀπέστειλαν αὐτῷ ὡς ἐνδείξιν τοῦ πρὸς τὴν Ἀγιοτήτῃ τῶν σεβασμῶν των.

Εἰς τὸν Πάπαν ἐκ ποιότης ὄψεως ἐφάνη ἀρεστὴ ἡ ἰδέα ὡς καὶ ἡ ἐκτέλεσις, ἀλλὰ προσετικώτερον ἐξετάσας τὸ ἔργον ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ στόμα ἦτο ὑπερμέτρον μέγεθ, καὶ τότε ἐρρίψεν ὀργίως μακρὴν αὐτοῦ τὴν χειροτέμνημα.

Ὁ ἀρχιθλαμηπόλος καρδινάλιος ἵνα κατενάσῃ τὴν ὄργην τοῦ κυρίου του, εἶπεν αὐτῷ ὅτι αἱ δυστυχεῖς ἐκείναι μοναχὰ εἶγον ὀλίαι μεγάλα στόματα. Μὴ ἰδοῦσαι δὲ ποτε τὸ πρόσωπον τοῦ Πάπα, καὶ ἐκ φωτογραφίας λαβοῦσαι τὴν εἰκόνα του, ἀκούσασιν περιέπεσαν εἰς τὸ λάθος τοῦτο, εἰκονίσασαι τὸ στόμα κατὰ τὰ πρότυπα, ἅτινα καθ' ἑκάστην εἶγον ἐνώπιόν των.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

— Οἱ συνάδελφοί μου καὶ ἐγὼ θὰ διπλασιάσωμεν τὸν κηλὸν μας, ἵνα εὐχαριστήσωμεν κυρίως δυναμένους νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀληθῆ τέχνην μας Ἡ-θελῶσα, κύριε δὴμάρχε νὰ σὰς τοποθετήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἵνα μὴ σὰς δοθῇ θέσις ἀκατάλληλος. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς δεῖξω τὸν δρόμον. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἔδραι τῆς ὀργήστρας εἶναι προωρισμέναι διὰ τοὺς κελημένους σας. Αἱ κυριαὶ ἐποπεθηθήσαν εἰς τὰ θεωρεῖα, εἶπε δεικνύων ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τὴν Μαγδαληνὴν. Ἡ κ. Δημάρχου ἐκάθησεν εἰς τὸ βῆθος τοῦ θεωρείου, διότι ὁ πολὺς φωτισμός της κουράζει. Μὴ ἀνησυχῆτε ἐν τούτοις, κύριε δὴμάρχε. Ἡ κυρία βλέπει ἐξάρετα ἐκ τῆς θέσεώς της. Ἰδοὺ καὶ τὸ πρόγραμμα προσέθηκεν ὑποκλιόμενος καὶ τείνων αὐτῷ τὸ πρόγραμμα.

Ὁ Κορδὸλ ἔραψε μηχανικῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προγράμματος. Ἄλλὰ θὰ εἶναι διὰφορα μικρὰ τεμάχια, εἶπε πρὸς τὸν παρὰ τὸ πλευρόν του καθήμενον πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου. Ἰδετε: Τὸ ρο γ α λ η τ ὁ ν κωμειδύλλιον μονόπρακτον. Μονόλογοι, ποιήματα καὶ ἡ Κοιμωμὴ ἐν τῷ ἔξυπνο σ.

Ἡ αἰθούσα ἦτο πλήρης, καὶ ὁ καύσων ἦτο ἀσφυκτικός, ὅτε τέλος ἡ παράστασις θα ἤρξητι. Γυνὴ τίς μὲ ὀφθαλμοῦς λάμποντας παραδόξως ἐφάνη εἰς τὰ παρασκηνία. Ἡ το ἡ κ. Γερβαῖς. Εἶναι εἰς τὴν θέσιν του; ἤρωτησεν ἀπειθνομένη πρὸς τὸν Φλωριεῖν.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἠθοποιός.

— Λοιπὸν δύναμεθα νὰ ἀρχίσωμεν καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

Τὰ τρία κεκανονισμένα κτυπήματα ἠκούσθησαν καὶ ἡ αὐλαία ἀνεπετάθη. Τὸ ρο γ α λ η τ ὁ ν εὐφρότατον κωμειδύλλιον ἐπαίθη μετὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ ἐπιτυχίας, καὶ τὸ ἀκροατήριον ἐξεργήγνυτο εἰς γέλωτα ζωηρὸν καὶ ἀκράτητον.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἐκλήθησαν δις ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἐχειροκροτήθησαν μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ. Πολλὴ καλὰ, ἐξάρετα, ἔλεγον οἱ κελημένοι τοῦ κ. Κορδὸλ. Τὸ μικρὸν διαλεγμα ἐπηκολούθησε μουσικὴ ἐκτέλεσις ἐπὶ τετραγόρου, ἣν οὐδεὶς προσέδκα νὰ ἀκούσῃ εἰς ὑπαίθριον θεάτρον. Ἡ μελωδία ἤρξατο δι' ἄσματος ὁμοῦ πρὸς λυγμόν, ὃν ἐπηκολούθησε κλίμαξ στόνων καὶ κραυγῶν λύσσης ἐναλλάξ.

Ἀΐφνης τὸ ὄργανον ἐφάνετο καταπραυνόμενον, βραδέως δὲ καὶ μεγαλοπρεπῶς μετόνον ἀπειλιστικὸν καὶ θρηνώδη ὁμοιάζοντα πρὸς ψαλμὸν θανάτου ἀνθρώπου καὶ πάλιν ἐκπέμνον σπαρτακτικὰς καὶ ἐναγωνίους σύμωγας. Τὸ τεμάχιον τοῦτο συνταχθῆν ἀναμφιβόλως ὑπὸ νεο. σπαθῶς τινος σὺνθετοῦ ἐν στιγμῇ ὑπερτάτης καταπονήσεως ἔφερε τὸν τίτλον «Τῷψεις συνειδήσεως».

Ὅσῳ ἄπειρον καὶ ἀδαῆς καὶ ἂν ἦτο τὸ κοινὸν καὶ ἐλάχιστον διατεθειμένον εἰς σοβαρὰς συγκινήσεις, διετέλει ἐν τούτοις ἐν γοητείᾳ ἐπὶ τῇ θαυμασίᾳ μουσικῇ ταύτῃ ἐκτέλεσει, ἣν ἠκροᾶτο ἐν βαθυστῇ σιγῇ.

Οὐδεὶς παρετήρει τὸν Κορδὸλ. Τὸ τῶν ὅπερ ἐπέρετο ἐπὶ τῶν χορῶν τοῦ ὄργανου ἐφάνετο προστριβόμενον συγχρόνως ἐπὶ τῶν νεύρων του καὶ προκαλοῦν ἐν αὐτοῖς φρικώδη ἐξέγερσιν. Ἐν ὅσῳ οἱ τόνοι ἀνήρχοντο ὀδύνη ὀδυρῆται ἐφάνετο κατασπαράσσουσα τὰ σπλάγχνα τοῦ. Τῷ ἐφάνετο ὅτι γαλιόδιναι λαβίδες ἀπέσπιν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς μωνάς του, συνέσφιγγον τὰς φλέβας του, ἔδρανον τὴν καρδίαν του. Ἐδοκίμασε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ στραφεῖς πρὸς τὰ ὀπίωυ καὶ ἰδοὺ τὸ ἀσφυκτικῶς συνουθόμενον πῆθος ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνοίξῃ δρόμον, ὅπως ἐξέβη. Ἐπειτα ἐκεῖ πρὸς τὴν θύραν ἴσταντο οἱ δύο χωροφυλάκες τῆς ὑπηρεσίας, τῶν ὁποίων τῷ γρησᾶ ἐπὶ τῶν πλειόν σειρήνια καὶ κομβία ἔλαμπον παράδοξον ὑπὸ τα φωτὰ λάμπιν. Ἐπὶ λοιπὸν τὸ αἶμα του ἐπάγωνεν εἰς τὰς φλέβας; Διατί ἤθελε νὰ φύγῃ; Διατί οἱ χωροφυλάκες τὸν ἐφρόδισον τῶσιν;

Τῷ ἐφάνετο ὅτι εἶχε πυκνὸν νέφος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' αὐτοῦ μόνον διέκρινεν ἤδη τὴν σκηνὴν, ἐφ' ἧς ὁ ἀνηλεὲς καλλιτέχνης ἔπαιζε, ἔπαιζε πάντοτε τὴν τρομερὰν ἐκείνην καὶ ἀπαισίαν σύνθεσιν.

Ὁ Πάπας ἐγέλασε καὶ ἐδέχθη τὸ δῶρον.
Ζητεῖται μίαν Κλεοπάτρα. Ἐν τῷ ἀμφιθέατρο τοῦ Ἐλδorado ἐν Νέα Ἰόρκῃ δοθῆσεται κατ' αὐτὰς μέγας χορός, μετὰ θεαματικῆς ἐξελίξεως τῆς Αἰγύπτου κατὰ πάντα τοὺς αἰῶνας. Ἐν τῷ χορῷ τούτῳ ἡ βασίλισσα Κλεοπάτρα θὰ διαδραματίσῃ, ὡς εἰκόσ, σπουδαιότατον μέρος.

Ἀλλὰ ἵνα εὐρεθῇ Κλεοπάτρα κατάλληλος ἡ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν βασίλισσαν ἐκείνην τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ κάλλους, ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου εἶπε τὴν εὐφυῆ ἰδέαν νὰ διοργανώσῃ συναγωνισμὸν κάλλους μετ' βραβεῖον 10.000 δολλαρίων, πλὴν τοῦ θαυμασίου κέρδους, ὅπερ ἡ ὡραία Κλεοπάτρα θὰ ἔλῃ ὡς ἀνάλογον μερίδιον ἐκ τῶν δοθησομένων ἐσπερίων ὁλοκλήρου τῆς θερινῆς περιόδου.

Πᾶσαι αἰ ὠραῖαι τῆς Ἀμερικῆς κατέρχονται εἰς τὸν διὰ φωτογραφῶν ἀγῶνα τοῦτον τοῦ κάλλους.

Μία πτώσις ἐξασφαλιζοῦσα ὀρόνον. Ἦτο κόρη ἔτι ἡ νῦν βασίλισσα τῆς Ρουμανίας, οὐδὲ λόγος δὲ ἐπινοῶν περὶ πιθανῆς ποτε ὑπάρξεως βασιλείου τῆς Ρουμανίας, ὅτε ἡμέραν τινὰ κατέρχουμένη τὴν κλίμακα τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Βερολίνου, ἀπόλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσε. Θὰ ἐπιληγνέτω δὲ ἀναντιρρήτως ἐπικινδύνως, ἐὰν ὁ πρίγκηψ Κάρολος τοῦ Χονστέγγερ δὲν ἐσπευδε νὰ δεχθῇ αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης χρονολογεῖται ὁ ἔρωσ τῶν δύο πριγκίπων, ὅτε δ' ὁ Κάρολος ἔλαβε τὸ στέμμα τῆς Ρουμανίας ἐσπευσε νὰ καταθέσῃ αὐτὸ εἰς τοὺς πόδας τῆς ποιητικῆς Κάρμεν Σίλδα.

Ἡ μήτηρ ἀντὶ τῆς κόρης. Ἦτο δεκαεπταετής, ὡραία καὶ μετ' κεφαλήν πλήρη ποιήσεων καὶ ὀνείρων εὐτυχίας. Ἡ μήτηρ τῆς τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν ἦτο γυνὴ εὐειδεστάτη, εὐφυῆς, θελκτικῆ. Ὁ μνηστὴρ τῆς κόρης μάλιστα εἰκοσιπενταετῆς ἠράσθη τῆς πενθερᾶς, ἥτις δὲν ἔμεινε ἀναίσθητος εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ νέου. Ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ μάλιστα τούτου ὅτι ἤθελεν αὐτοκτονῆσαι, ἐὰν δὲν ἔσπευγε νὰ τὸν νυμφεῦθῃ, ἡ εἰς κρίσιμον ἀληθῶς σημεῖον εὐρεθείσα μήτηρ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ μετ' ἐκείνου, ἐγκαταλείψασα τὴν κόρην τῆς εἰς τὰς φροντίδας πρεσβυτέρου ἀδελφῆς τῆς.

Ὁ γάμος τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς πενθερᾶς ἐτελέσθη ἐν μικρῷ παρεκκλήσιῳ, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ κόρη ἀπεφάσκει νὰ κλεισθῇ εἰς μοναστήριον. Ὁ ἀναλαβὼν ὄμως, νὰ γνωρίσῃ τὰ κατὰ τὸν γάμον τῆς μητρὸς φίλος καὶ παρὰνυμφος τοῦ νέου συνεπάθησε τὸσον τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν, ὥστε τῇ προσέφερε τὸ ὄνομά του ἀνευ ἐνδοιασμῶν.

Ἐκείνη ἐστέρησε τὰ δάκρυά τῆς, ἔπειτα πρὸς τὸν νέον ὑποψήφιον τὴν χεῖρα, ἐδικαίωσε τὸν πρώην μνηστήρα τῆς, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι αἱ νεαὶ ἀγαποῦν ὄχι πρόσωπα, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἠκολούθησεν εἰς ναόν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὰ δύο ζεύγη ἀνεχώρουν εἰς ταξίδιον γάμου ἀνὰ τὴν Ἑλλάτιαν.

ΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Εὐ. Α. **Τραπεζοῦντα.** Χαίρομαι διότι ἀποσταλέντα σὰς νύχαριστήσαν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμαι θερμῶς. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας ὡς πρὸς ἀποστολὴν φύλλων.—Καν Π. Θ. Α. **Μερούνα.** Φρ. γρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμαι θερμῶς. Γνωρίσατε καθυστερήσαντας ἀρεθμούς, ὅπως ἀποστελλόμενοι.—Καν Α. Κ. **Πορταριά.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμαι.—Καν Χ. Μ. Κ. **Πολιν.** Εὐχαριστοῦμαι δι' εὐγενεστάτην ἐπιστολήν. Ἀποσταλὲν πολὺ ἐσφαλμένον. Καν Μ. Η. **Gara Taurei.** Συν-

τοῦν μετ' ἐνθουσιασμοῦ παῖ ἤρχισε νὰ ἀναπνέῃ κἄπως ἐλευθερώτερον. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐξέλθω, διανοήθη ἐγειρόμενός.

Καθίσατε λοιπόν, ἀγαπητὴ κύριε Κορβόλ, τῷ εἶπε ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ καθήμενος πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Βλέπετε ὅτι δὲν ὑπάρχει διάλειμμα. Ἰδοὺ ὅτι ἡ αὐλαία ἐγείρεται ἐκ νέου.

Ὁ ἄθλιος ὠχρός, ἐξηντημένος ἐστράφη πρὸς τὸν λαλοῦντα. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, διανοήθη, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις σέβων ἐσθῆτα ἐρυθρὰν καταδικάζει τοὺς κακούργους οὓς ἀποτέλλει εἰς τὴν λαμητόμου.

Ἄκων ἐπανεφέρθη ἐπὶ τῆς ἐδρας του. Ἡ αὐλαία ἀναπετασθεῖσα ἤδη ἀφῆκε νὰ φανῇ τὸ ἐσωτερικὸν ὑποδοματίου, δισκευασμένον μετὰ πιστῆς πραγματικότητος. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου τούτου ὑπῆρχε παράθυρον, διὰ τῶν ὑέλων τοῦ ὑποῦλου ἐφαίνετο πικτούσα πυκνοτάτη χιτών.

Ἡ σκηνὴ ἦτο βεβουλισμένη εἰς σκιερὸν ἡμίφως ἀποτελούμενον ὑπὸ λυχνίας κεκαλυμμένης ὑπὸ ἀλεξιφώτου καὶ τοποθετημένης ἐπὶ θερμάστρας ἐν ᾗ ἔκαιεν ἀρετὸν πῦρ.

Παρὰ μεγάλην κλίνην ρυθμοῦ Ἐρρίκου II ἐξ ἀργαίας δρυὸς ὑπῆρχε προσευχητήριον, ἐπ' οὗ γυνὴ γονυκλινῆς προσήχετο. Ἡ ὀρχήστρα ἐσκόρπιζεν ὑποκώφως τὸν παραπονετικὸν θρήνον τῶν ἀνέμων ἐν τῇ ἐξοχῇ κατὰ νύκτα παγερὰν τοῦ χειμῶνος. Αἴφνης ἠκούσθη μακρόθεν ὁ ἦχος κώδωνος ἐκκλησίας.

Ὁ Κορβόλ ἐφρίκασε αἰσθανθεὶς ἀπερίγραπτον φρίκην, παραλόουσαν ὄλον τὸ σῶμά του. Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸ δωματίον ἐκεῖνο, μετ' ἡν μεγάλην κλίνην, μετ' ὃ ἐκ βελούδου προσευχητήριον, μετ' ἡν εἰς τὸ βάθος εἰκόνα, ἦν περιέβαλε γρυσὸν πλασίον. Ναί! ἦτο τὸ δωματίον τῆς κ' Κερμαδέκ, καὶ ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἦτο ἡ τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τῆς.

Ἀλλὰ πῶς, διανοεῖτο ὁ ἄθλιος, ἡ διακόσμησις τοῦ δωματίου τούτου ἀναπαρίστα ἀκριβῶς τὴν τραγικὴν ἐκείνην αἰθουσαν τὴν ἀπὸ τούτου χρόνου ἀπαλλαγείσαν; Πῶς τὰ ἐπιπλα ταῦτα, ἅτινα ἀνήκον εἰς τὸν οἶκόν του, εἰρίκονται σήμερον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ὑπαθέρου τούτου θεάτρου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς ἐξετεινέτω ἡ μεγάλη ἐκ ξύλου δρυὸς τράπεζα ἐπὶ ἧς ὀποιὰς ἦσαν δισκορπισμένα βιβλία, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἡ ἰσπανικὴ μάγαιρα,

δρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε εὐχαρίστως.—Καν Φλ. Φ. **Κέρκυραν.** Ἐπὶ-θουσι καὶ ἐγὼ νὰ ἐπανῶν τὴν ὡραίαν νῆσον σας. Πλὴν ἄλλο ταξίδιον ἀνὰ τὸν Εὐδοικὸν μετ' ἐστέρησε τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης κατὰ τὴν ἔξοδος τοῦτο. Εὐγνωμονοῦν δι' εὐγενῆ προθυμίαν Ἡ κ. Κ. ἔχει ἄδικον. Τὸ φύλλον τῆς στέλλεται τακτικώτατα.—Κον Ν. Ν. **Καρλοβάσιον.** Φρ. γρ. 34 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμαι.—Καν Σμ. Γ. **Κωνσταντῶνα.** Δὲν σὰς ἐστάλησαν ἀμέσως τὰ φύλλα, διότι εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολήν σας δὲν ἐσημειούτε τὴν πόλιν ἐν ᾗ μένετε. Σὰς εὐχαριστοῦμαι δι' εὐγενεῖς κρίσεις.—Καν Ε. Δ. Π. **Σύρον.** Ζητεῖτε ὄχι, νὰ ψυχολογήσωμεν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων σας, νὰ διευκρινίσωμεν ὅ, τι σῆς δὲν κατορθώσατε νὰ πράξτετε καὶ νὰ διατυπώσωμεν ταῦτα ἐν σχετικῷ ἄρθρῳ. Ζητεῖτε πολλά, κυρία μου. Δὲν μὰς ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἐχθέσωμεν τὰς ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων γνώμας καὶ πεποιθήσεις μας ἀπροκαλύπτως.—Καν Εὐ. Α. Κ. **Καρδίτσαν.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμαι.—Καν Μ. Κ. **Ἀθήνας.** Δὲν τὸ ἐλάδοτε ἐγκαίρως, διότι δὲν ἐξεδόθη τὴν Κυριακὴν. Αἰρνιδία κακοδιαθεσία μὰς ἤμποδισε νὰ ἐργασθῶμεν πρὸς ἐγκαίρως ὡς πάντοτε ἐκδοσιν.—Καν Π. Γ. Μ. **Στεμνίτσαν.** Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε εὐχαρίστως.—Καν Α. Στ. **Μυτιλήνην.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμαι.—Καν Κλ. Α. **Πάτρας.** Θὰ ἦτο βεβαίως ὡραῖον πρᾶγμα, ἐὰν πάντοτε κατορθώσωμεν νὰ κυριεύσωμεν τῶν αἰσθημάτων μας. Εἶναι ὁ μέγιστος τῶν ἠρωϊσμῶν, πλὴν δυστυχῶς καὶ ὁ μᾶλλον δυσπίστευτος. Ὅπως δήποτε μεγάλη δύναμις θελήσεως τὰ πάντα κατορθοῖ.—Κον Ν. Μ. **Βραϊλιαν.** Συνεμορφώθημεν ὀδηγίαις σας.—Καν Οὐ. Γ. Μ. **Λαμία.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμαι.—Καν Μ. Α. Ζ. **Σάμην.** Ἀντίτιμον διμήνου συνδρομῆς.—Κον Ἰ. Σ. Β. **Κέρκυραν.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Κερδισθὲν ἀντικείμενον ἀπεστάλη.—Κον Π. Μ. **Μυτιλήνην.** Μήπως εἶναι καὶ ἄλλος φέρων τὸ αὐτὸ ὄνομα. Διότι ἔχετε ταινίαν ἐντυπον κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν. Στελλονται δὲ τακτικῶς τὰ φύλλα.—Καν Θ. Μ. **Ἀθήνας.** Χάριν ὑμῶν τὸ δημοσιεύθην τὴν π. ε.—Καν Κ. Κ. **Ἀλεξάνδρειαν.** Εἶδετε τὴν εἰκόνα τοῦ βίου σας, λέγετε καὶ ἐξεργάγητε διὰ τὴν πιστότητα αὐτῆς. Ἀλλ' ἄρα εἴσθε ἡ μόνη; καὶ ἔνας εἰκόνας εἶ/εν ὑπ' ὄψει ἡ γράφουσα; Εὐχαριστοῦμαι δι' ἐνθουσιώδεις ὑπερ τοῦ Style κρίσεις.—Καν Μ. Μ. **Κανία.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Συνεμορφώθημεν ὀδηγίαις σας. Εὐχαριστοῦμαι.—Καν Ε. Α. Κ. **Ααμία.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμαι.—Καν Δ. Μ. **Τρίπολιν.** Ἀδυνατοῦμαι νὰ σὰς εὐχαριστήσωμαι, μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν μας.—Κον Π. Π. Π. **Κυπαρισσιον.** Ἡ συνδρομὴ εἶναι μόνον δρ. 5 Ἰπτόλοιπον εἰς διάθεσίν σας.—Καν Δ. Μ. **Ἀθήνας.** Ἐγχετε δικαίον, διότι διδτε ἀλλοίαν ἐρμηνείαν εἰς τὸ πρᾶγμα. Ὅταν ὅμως με ἀκούσητε θὰ πεισθῆτε ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἔγω ἄδικον. Ἰπολογίσατε πόσοι αἱ καὶ οἱ ἐπισκεπτόμενοι καθ' ἐκάστην τὸ γραφεῖον μῆς Ἐφημερίδος καὶ φαντασθῆτε με δεχομένην αὐτοπροσώπως ὄλον αὐτὸν τὸν κόσμον. Πόσο καιρὸς νομίζετε ὅτι θὰ μοὶ μένη τότε δι' ἐργασίαν; Τὴν δευτέραν ἐν τούτοις εἶμαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν φίλων μου, καὶ θὰ σὰς ἴδω μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.—Ἀ π η λ π ι σ μ ἐ ν η. **Πειραιᾶ.** Νομίζομεν ὅτι εἴσθε ὀλίγον ὑπερβολικῆ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπῆρξῃ στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ ζωὴ δὲν σὰς ἐφάνη ὕμνος γλυκὺς καὶ μελωδικός, ὃν περιπαθῶς ἐβαλλεν ἡ ψυχὴ σας. Δὲν παραδεχόμεθα ὅτι οὐτε ἐπὶ μίαν ὥραν τοῦ βίου σας ἡ φύσις δὲν σὰς ἐοράη μεδιώσα γλυκὴ μεδιόμα, οἱ ἀστέρες δὲν ἔλαμπον καὶ ἠκτινοβόλουν περισσύτερον, τὰ ἄνθη δὲν ἀνέπνεον ἡδύτερα μῦρα, ὁ ἀῆρ δὲν ἐξεγύνετο εἰς ἀρμονικὸς σόνους, ἐν αἷς ἀντήχει ἡ τὴν ψυχὴν σας πλημμυρούσα εὐτυχία. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία παρέρχεται καὶ λησμονεῖται ταχέως, καὶ ὁ ἄνθρωπος τέρπεται, ἱκανοποιεῖται, ἐκδικεῖται τὸν Πλάστην, ἐνασμενίζόμενος καὶ ἐντροπῶν εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ μόνον αὐτὴν ἀνακηρύττων ὡς προορισμὸν τοῦ βίου ἐν τῷ κόσμῳ.

διότι ἦτο ἐκείνη, τὴν ἀνεγνώριζε.

Οἱ ὀδόντες τοῦ συνεκρούοντο, οἱ γρόνοι τοῦ συνεσφίγγοντο. Μήπως λοιπὸν ἐγίγνετο τρελλός!

Μακρόθεν ὁ κώδων ἐσήμαινε πάντοτε βραδέως. Βαθυδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἤρξατο ἀκουόμενος ὁ ἦχος ὀργάνου.

Χιτών! . . . ὄργανον! . . . Κώδωνες! . . . ἀπαραλλάκτως, ὡς κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγένων, πέντε ἔτη πρότερον . . . Ὁ Κορβόλ ἤρπασε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν του. Αἱ μὴνιγγες ἐκτύπων παταγωδῶς. Αἴφνης μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν ἡ ἐπὶ τοῦ προσευχηταρίου γονυκλινῆς γυνὴ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

Μόλις ὁ ἄθλιος ἤδυνήθη νὰ συγχεράτῃ κραυγὴν φρίκης! Πῶς! ἐκεῖ! . . . ἐνώπιόν του . . . ἡ γυνὴ αὐτῆ! . . . Ἡ κ. Κερμαδέκ!

Ἄλλ' ὄχι! Ἦτο ἄλλη ὁμοιάζουσα αὐτὴν καταπληκτικῶς! Ἦτο ἄλλη, ἦν ὁ ἄθλιος ἀνεγνώριζε! Ἦτο μήτηρ, ἧς τὸν υἱὸν εἶχεν ὠθήσει εἰς τὸν θάνατον.—Ἦτο ἡ κ. Γερβαίς.

Ἐνώμιον ὅτι παρεφρόνει. Δὲν εἴδετε πλέον τί ἔδλεπε, τί ἤκουε! Μήπως ὠνειρεύετο;

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νεανίας ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς! "ὦ! ἀλλ' αὐτὸ ἦτο φοβερόν! Αὐτὸς ἦτο βεβαίως ὁ Ροβέρτος Δερός.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἦτο καταδικός. Εὐρίσκειτο εἰς τὸ κατέρχον! Πῶς λοιπὸν εὐρεθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης; Καὶ ὠμίλει. Τί ἔλεγε λοιπὸν πρὸς τὴν γυναικα ἐκείνην καὶ αὐτὴ τί τῇ ἀπεκρίνετο;

Ἰδοὺ ὅτι τὸν κατεφίλει ἤδη, τὸν ἠλόγει. Τῷ ἔδιδε δέσμην χαρτονομισμάτων, τὰ ὅποια ἐλάμβανε ἐκ τοῦ σύρτου μικροῦ γραφείου! . . . Ἀλλὰ δὲν ἦσαν βεβαίως πραγματικὰ πάντα ταῦτα. Ἀναμφιβόλως ὠνειρεύετο, ἢ μᾶλλον ἦτο θῦμα τρομεροῦ ἐπιλάτου.

Φρίκη! Νέον πρόσωπον ἐνεφανίζετο ἤδη! Ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος! αὐτὸς ὁ Κορβόλ, ὅστις ἀνεφαίνετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς! . . .